

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Příbrami rozhodl v hlavním líčení konaném dne 29. září 2025 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Michaely Kalné a přísedících Jiřího Bernase a Rudolfa Smetany

takto:

Obžalovaný

[redacted]
narozený [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], okres [redacted], t.č. bytem [redacted]

je vinen, že

I. jako fyzická osoba [redacted], IČO: [redacted], se sídlem [redacted], registrovaná u správce daně jako plátce daně z přidané hodnoty od [redacted] v době od ledna 2017 do června 2017 a od srpna 2017 do prosince 2017 s povinností odvádět tuto daň měsíčně:

- a. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o DPH"), nepodal v Příbrami a ani nikde jinde přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období leden 2017, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 7 048 Kč,

- b. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období únor 2017, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 10 487 Kč,
- c. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období březen 2017, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 16 186 Kč,
- d. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období duben 2017, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 34 372 Kč,
- e. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období květen 2017, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 17 551 Kč,
- f. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období červen 2017, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 62 467 Kč,
- g. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období srpen 2017, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 23 516 Kč,

- h. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období září 2017, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 58 548 Kč,
- i. ch) nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období říjen 2017, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 18 826 Kč,
- j. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období listopad 2017, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 20 519 Kč,
- k. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období prosinec 2017, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 26 259 Kč,

čimž na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období od ledna do června a od srpna do prosince 2017 neoprávněně zkrátit daň z přidané hodnoty v celkové výši nejméně 295 778 Kč,

II. jako fyzická osoba [REDAKCE], IČO: [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], registrovaná u správce daně jako plátce daně z přidané hodnoty od [REDAKCE], v době od ledna 2018 do října 2018 a za měsíc prosinec 2018 s povinností odvádět tuto daň měsíčně:

- a. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období leden 2018, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 30 321 Kč,

- b. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období únor 2018, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 90 439 Kč,
- c. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období březen 2018, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 199 144 Kč,
- d. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období duben 2018, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 23 329 Kč,
- e. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období květen 2018, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 14 153 Kč,
- f. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období červen 2018 a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 6 769 Kč,
- g. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období červenec 2018, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 20 289 Kč,

- h. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období srpen 2018, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 57 138 Kč,
- i. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období září 2018, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 33 669 Kč,
- j. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období říjen 2018, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 60 040 Kč,
- k. nesplnil svoji povinnost vyplývající ze zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a v úmyslu neoprávněně zkrátit daň v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o DPH nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, přiznání k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období prosinec 2018, a to ani na výzvy k podání daňových přiznání, v důsledku čehož správce daně ve smyslu ustanovení § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu předpokládal, že daňová povinnost nevznikla, ačkoliv ta ve skutečnosti vznikla, a to nejméně ve výši 38 182 Kč,

čímž na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období od ledna 2018 do října 2018 a za měsíc prosince 2018 neoprávněně zkrátit daň z přidané hodnoty v celkové výši nejméně 573 482 Kč,

III. jako podnikající fyzická osoba [REDAKCE], IČO: [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE] [REDAKCE], registrovaná u správce daně jako plátce daně z příjmů fyzických osob od [REDAKCE] v úmyslu neoprávněně zkrátit daň z příjmů v rozporu s § 38g odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o daních z příjmů"), nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2017, a to ani na výzvu správce daně, a nepřiznal daň z příjmů fyzických osob za toto zdaňovací období, ačkoliv v předmětném zdaňovacím období vykonával ekonomickou činnost, ze které měl zdanitelné příjmy ve výši nejméně

1.197.200 Kč, a tímto jednáním neoprávněně zkrátit daň z příjmů fyzických osob nejméně o 154 740 Kč,

IV. jako podnikající fyzická osoba [REDAKCE], IČO: [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], registrovaná u správce daně jako plátce daně z příjmů fyzických osob od [REDAKCE], v úmyslu neoprávněně zkrátit daň z příjmů v rozporu s § 38g odst. 1 zákona o daních z příjmů, nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018, a to ani na výzvu správce daně, a nepřiznal daň z příjmů fyzických osob za toto zdaňovací období, ačkoliv v předmětném zdaňovacím období vykonával ekonomickou činnost, ze které měl zdanitelné příjmy ve výši nejméně 1 250 700 Kč, a tímto jednáním neoprávněně zkrátit daň z příjmů fyzických osob nejméně o 162 765 Kč,

čímž v bodech I. a II. neoprávněně zkrátit daň z přidané hodnoty v celkové částce 869.261 Kč a v bodech III. a IV. neoprávněně zkrátit daň z příjmů fyzických osob v celkové částce 317 505 Kč a tímto jednáním způsobil škodu České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Středočeský kraj, Územní pracoviště v Příbrami, IČ: 72080043, v celkové výši 1 186 766 Kč,

tedy

ve značném rozsahu zkrátit daň,

čímž spáchal

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku

a odsuzuje se

za shora uvedený zločin a za sbíhající se přečin zpronevěra podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku z trestního příkazu Okresního soudu v Příbrami ze dne 30. 9. 2021 sp. zn. 15 T 149/2021, který nabyl právní moci dne 14. 12. 2021, a dále za sbíhající se přečin zpronevěra podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29. 6. 2023 sp. zn. 1 T 34/2023, který nabyl právní moci dne 26. 7. 2023,

podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku **k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 36 (třicet šest) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku **se trest odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 48 (čtyřicet osm) měsíců.**

Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **peněžitý trest ve výměře 30 (třicet) denních sazeb po 100 (jedno sto) korunách, celkem 3 000 (tři tisíce) Kč.**

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se současně zrušuje výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Příbrami ze dne 30. 9. 2021 sp. zn. 15 T 149/2021 a z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29. 6. 2023 sp. zn. 1 T 34/2023, jakož i všechna

další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Odůvodnění:

1. Po provedeném dokazování v hlavním líčení má soud za prokázaný následující skutkový stav věci. Obžalovaný [redacted] pod bodem I. obžaloby jako podnikající fyzická osoba [redacted], IČO: [redacted], se sídlem [redacted], registrovaná u správce daně jako plátce daně z přidané hodnoty od [redacted], v době od ledna 2017 do června 2017 a od srpna 2017 do prosince 2017 nepodal daňová přiznání k dani z přidané hodnoty a neodvedl daň, čímž neoprávněně zkrátit daň z přidané hodnoty v celkové výši nejméně 573 482 Kč; dále pod bodem II. jako podnikající fyzická osoba [redacted], IČO: [redacted], se sídlem [redacted], registrovaná u správce daně jako plátce daně z přidané hodnoty od [redacted], v době od ledna 2018 do října 2018 a za měsíc prosinec 2018 nepodal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty a neodvedl daň, čímž neoprávněně zkrátit daň z přidané hodnoty v celkové výši nejméně 573 482 Kč; dále pod bodem III. jako podnikající fyzická osoba [redacted], IČO: [redacted], se sídlem [redacted], registrovaná u správce daně jako plátce daně z příjmů fyzických osob od [redacted], v úmyslu neoprávněně zkrátit daň z příjmů v rozporu s § 38g odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o daních z příjmů"), nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2017, a to ani na výzvu správce daně, a nepřiznal daň z příjmů fyzických osob za toto zdaňovací období, ačkoliv v předmětném zdaňovacím období vykonával ekonomickou činnost, ze které měl zdanitelné příjmy ve výši nejméně 1 197 200 Kč, a tímto jednáním neoprávněně zkrátit daň z příjmů fyzických osob nejméně o 154 740 Kč a pod bodem IV. jako podnikající fyzická osoba [redacted], IČO: [redacted], se sídlem [redacted], registrovaná u správce daně jako plátce daně z příjmů fyzických osob od [redacted], v úmyslu neoprávněně zkrátit daň z příjmů v rozporu s § 38g odst. 1 zákona o daních z příjmů, nepodal v Příbrami a ani nikde jinde, daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018, a to ani na výzvu správce daně, a nepřiznal daň z příjmů fyzických osob za toto zdaňovací období, ačkoliv v předmětném zdaňovacím období vykonával ekonomickou činnost, ze které měl zdanitelné příjmy ve výši nejméně 1 250 700 Kč, a tímto jednáním neoprávněně zkrátit daň z příjmů fyzických osob nejméně o 162 765 Kč, čímž v bodech I. a II. neoprávněně zkrátit daň z přidané hodnoty v celkové částce 869 261 Kč a v bodech III. a IV. neoprávněně zkrátit daň z příjmů fyzických osob v celkové částce 317 505 Kč a tímto jednáním způsobil škodu České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Středočeský kraj, Územní pracoviště v Příbrami, IČO: 72080043, v celkové výši 1 186 766 Kč.
2. Obžalovaný posledních několik let pobývá ve [redacted] a s orgány činnými v trestním řízení dlouhodobě řádně nespolupracuje, což se negativně promítlo jak do délky přípravného řízení, tak řízení před soudem. I přes vydaný Evropský zatýkácí rozkaz i zatýkácí rozkaz TACA, nepodařilo se ke dni rozhodování zajistit přítomnost obžalovaného v hlavním líčení, ač k němu byl opakovaně řádně předvolán, proto soud nakonec přistoupil k vydání usnesení Okresního soudu v Příbrami ze dne 2. 7. 2025 č. j. 15 T 126/2023-1121, kterým rozhodl o konání řízení proti uprchlému podle § 305 trestního řádu.
3. V přípravném řízení obžalovaný [redacted] ve své výpovědi v pozici obviněného dne 9. 6. 2023 uvedl, že sice obsahu usnesení o zahájení trestního stíhání porozuměl, ale

nesouhlasil s ním. Necítil, že by spáchal trestný čin. Věc považoval za uzavřenou, protože finančním úřadem mu byly strhávány platby za vyměřené daně v žalovaném období. S finančním úřadem v této souvislosti spolupracoval. Zpochybnil výši škody, neodvedené daně, za žalované období, neboť nebyly zohledněny veškeré jeho náklady. Připustil, že v žalovaném období nepodal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty, ani k dani z příjmů fyzických osob. Jeho jednání ale nebylo úmyslné. Nebylo jeho úmyslem někoho poškodit nebo získat nějakou výhodu. Procházel v té době osobní a rodinnou krizí a syndromem vyhoření. Podobně odůvodnil i nereagování na výzvy správně daně k podání daňových přiznání a přiznání k DPH v letech 2017, 2018 a 2019. Skutečnost, že v případě nepodání přiznání bude Finanční úřad zjišťovat jeho daňovou povinnost, si uvědomoval, ale to, že by jeho jednání bylo trestným činem, si neuvědomil. Dále uvedl, že za zmiňované roky měl zdanitelný příjem a dlužná částka byla finančnímu úřadu zaplacená z prodeje rodinného domu, který byl původně ve společném jmění manželů a po rozvodu se prodal. K jednotlivým účetním případům sdělil, že se jednalo o prodej karavanů a reklamní činnost. Faktury vystavil a uvedené částky převzal v hotovosti nebo byly zaslány na jeho účet. Nesouhlasil se stanovením výše nákladů, neboť se domníval, že skutečné náklady byly vyšší a jeho daňová povinnost tak byla nižší. Mrzelo ho to, protože to celé vzniklo z jeho nedbalosti.

4. Vina obžalovaného byla jednoznačně a bez důvodných pochybností prokázána důkazy provedenými v hlavním líčení. Jedním z usvědčujících důkazů obžalovaného jsou výzvy finančního úřadu adresované obžalovanému jako podnikající fyzické osobě k podání daňových přiznání k dani z přidané hodnoty a k dani z příjmů fyzických osob, platební výměry a další listinné materiály předložené Finančním úřadem pro Středočeský kraj. Konkrétně byly k důkazu provedeny výzva k podání DPH za květen 2017 ze dne 12. 7. 2017, výzva k podání DPH za srpen 2017 ze dne 9. 10. 2017, výzva k podání DPH za říjen 2017 ze dne 20. 12. 2017, výzva k podání DPH za prosinec 2017 ze dne 12. 2. 2018, výzva k podání DPH za březen 2018 ze dne 11. 5. 2018, výzva k podání DPH za duben 2018 ze dne 7. 6. 2018, výzva k podání DPH za září 2019 ze dne 15. 11. 2018, výzva k podání DPH za říjen 2018 ze dne 10. 12. 2018, výzva k podání DPH za únor 2019 ze dne 3. 4. 2019.
5. Podle protokolu o ústním jednání obžalovaného na Finančním úřadě v Příbrami ze dne 2. 5. 2019 obžalovaný převzal platební výměry [REDAKCE]
6. K důkazu byl proveden úřední záznam ze dne 24. 9. 2019 o stanovení DPFO_2017, ze kterého vyplývá, že obžalovaný [REDAKCE] nepodal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období roku 2017 ve výši 552 668 Kč. Z doplnění oznámení ze dne 14. 9. 2020 dále vyplývá, že obžalovaný [REDAKCE] nepodal řádné daňové potvrzení k dani z přidané hodnoty a nepřiznal daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění za období za leden až prosinec 2018 a leden až červenec 2019, ačkoliv v předmětných obdobích vykonával ekonomickou činnost, kdy výše zkrácené daně stanovená Finančním úřadem činila 736 852 Kč. Další doplnění oznámení je datováno dnem 29. 6. 2021, neboť obžalovaný [REDAKCE] nepodal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob ani za zdaňovací období roku 2018, a to ani na základě výzvy k podání daňového přiznání a v rozporu s ustanovením § 135 odst. 1 daňového řádu nepřiznal daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018. Výše zkrácení daně činila podle odhadu správce daně celkem 556 520 Kč. V součtu za zdaňovací období let 2017 a 2018 činila

podle správce daně zkrácená daň na dani z příjmů fyzických osob souhrnně 1 109 188 Kč.

7. Z k důkazu provedených platebních výměrů zjistil soud následující skutečnosti. Po rekonstrukci účetnictví, kterou provedl správce daně pomocí účetních pomůcek, činil v dubnu 2017 základ daně 163 678 Kč a DPH bylo při základní sazbě daně 21 % ve výši 34 372 Kč (viz platební výměr ze dne 26. 4. 2019). Zohledněny byly faktury č. [REDAKCE] (datum vystavení 11. 4. 2017, odběratel [REDAKCE]), č. [REDAKCE] (datum vystavení 11. 4. 2017, odběratel [REDAKCE]) a faktura č. [REDAKCE] (datum vystavení 26. 3. 2017, odběratel [REDAKCE], záloha na koupi karavanu Abbey Vogue 416).
8. V květnu 2017 činil základ daně 83 578 Kč a DPH při základní sazbě daně (21%) bylo ve výši 17 551 Kč (viz platební výměr ze dne 26. 4. 2019 - [REDAKCE]). Zohledněny byly faktury č. [REDAKCE] (datum vystavení dne 2. 5. 2017, odběratel [REDAKCE]) a č. [REDAKCE] (datum vystavení dne 2. 5. 2017, záloha na karavan Swift Challenger, přijatá na běžný účet dne 29. 5. 2017).
9. V červnu 2017 činil základ daně 297 462 Kč a DPH při základní sazbě daně (21%) bylo ve výši 62 467 Kč (viz platební výměr ze dne 26. 4. 2019 - [REDAKCE]). Zohledněny byly faktura č. [REDAKCE] (datum vystavení dne 1. 6. 2017, odběratel [REDAKCE]), faktura č. [REDAKCE] (datum vystavení dne 27. 6. 2017, odběratel [REDAKCE]), kupní smlouva ze dne 17. 6. 2017, kupující [REDAKCE] a faktura č. [REDAKCE] (datum vystavení dne 17. 6. 2017, odběratel [REDAKCE]). Předmětem kupní smlouvy bylo vozidlo Swift Challenger 490 LSE za sjednanou kupní cenu ve výši 214 900 Kč.
10. V období července 2017 nezjistil správce daně žádné daňové doklady a ani obžalovaný jako daňový subjekt žádné daňové doklady nedoložil (viz platební výměr ze dne 26. 4. 2019 - [REDAKCE]).
11. V srpnu 2017 činil základ daně 111 979 Kč a DPH při základní sazbě daně (21%) bylo ve výši 23 516 Kč (viz platební výměr ze dne 26. 4. 2019 - [REDAKCE]). Zohledněny byly faktura č. [REDAKCE] (datum vystavení dne 1. 8. 2017, odběratel [REDAKCE]), faktura č. [REDAKCE] (datum vystavení dne 25. 8. 2017, odběratel [REDAKCE]).
12. V září 2017 činil základ daně 278 799 Kč a DPH při základní sazbě daně (21%) bylo ve výši 58 547 Kč (viz platební výměr ze dne 26. 4. 2019 - [REDAKCE]). Zohledněny byly faktura č. [REDAKCE] (datum vystavení dne 14. 9. 2017, odběratel [REDAKCE] - záloha na nákup karavanu), faktura č. [REDAKCE] (datum vystavení dne 18. 9. 2017, odběratel [REDAKCE]).
13. V říjnu 2017 činil základ daně 124 521 Kč a DPH při základní sazbě daně (21%) bylo ve výši 26 150 Kč (viz platební výměr ze dne 29. 8. 2019 - [REDAKCE]). Zohledněny byly faktura č. [REDAKCE] (datum vystavení dne 5. 10. 2017, odběratel [REDAKCE]), nájemné za reklamní plochu 6x3 metrů v [REDAKCE], faktura č. [REDAKCE] (datum vystavení dne 18. 10. 2017, odběratel [REDAKCE], záloha na karavan Compass Magnum) a faktura č. [REDAKCE] (datum vystavení dne 26. 10. 2017, odběratel [REDAKCE]).
14. V listopadu 2017 činil základ daně 107 303 Kč a DPH při základní sazbě daně (21%) bylo ve výši 22 534 Kč (viz platební výměr ze dne 29. 8. 2019 - [REDAKCE]). Zohledněna byla faktura č. [REDAKCE] (datum vystavení dne 29. 11. 2017, odběratel [REDAKCE]).

- 15.V prosinci 2017 činil základ daně 148 760 Kč a DPH při základní sazbě daně (21%) bylo ve výši 31 240 Kč (viz platební výměr ze dne 29. 8. 2019 – [REDACTED]). Zohledněny byly faktura č. [REDACTED] (datum vystavení dne 10. 12. 2017, odběratel [REDACTED]), faktura č. [REDACTED] (záloha na karavan ve výši 180 000 Kč) a faktura č. [REDACTED] (záloha na karavan ve výši 30 000 Kč).
- 16.V lednu 2018 činil základ daně 144 382 Kč a DPH bylo při základní sazbě daně (21%) ve výši 30 325 Kč (viz platební výměr ze dne 28. 7. 2020 - [REDACTED]). Zohledněny byly faktura č. [REDACTED] (datum vystavení dne 2. 1. 2018, odběratel [REDACTED]), faktura č. [REDACTED] (datum vystavení dne 3. 1. 2018, odběratel [REDACTED]), a faktura č. [REDACTED] (datum vystavení dne 17. 1. 2018, odběratel [REDACTED]), záloha na karavan Bailey Pageant ve výši 50 000 Kč).
- 17.V únoru 2018 činil základ daně 430 729 Kč a DPH bylo při základní sazbě daně (21%) ve výši 90 474 Kč (viz platební výměr ze dne 28. 7. 2020 - [REDACTED]). Zohledněny byly faktura č. [REDACTED] (datum vystavení dne 1. 2. 2018, odběratel [REDACTED]), faktura č. [REDACTED] (datum vystavení dne 28. 2. 2018, odběratel [REDACTED]), faktura č. [REDACTED] (datum vystavení dne 5. 2. 2018, odběratel [REDACTED]), kupní smlouva ze dne 14. 2. 2018, kupující [REDACTED], faktura č. [REDACTED] (datum vystavení dne 28. 2. 2018, odběratel PCS CARAVAN SERVICES LID, organizační složka) a faktury za dopravu karavanů [REDACTED].
- 18.V březnu 2018 činil základ daně 948 270 Kč a DPH bylo při základní sazbě daně (21%) ve výši 199 177 Kč (viz platební výměr ze dne 28. 7. 2020 - [REDACTED]). Zohledněny byly faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 13. 3. 2018, odběratel [REDACTED]), faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 21. 3. 2018, odběratel [REDACTED]), faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 29. 3. 2018, odběratel [REDACTED]), faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 29. 3. 2018, odběratel [REDACTED]), kupní smlouva ze dne 31. 3. 2018, kupující [REDACTED], a kupní smlouva ze dne 30. 3. 2018, kupující [REDACTED].
- 19.V dubnu 2018 činil základ daně 111 089 Kč a DPH bylo při základní sazbě daně (21%) ve výši 23 329 Kč (viz platební výměr ze dne 28. 7. 2020 [REDACTED]). Zohledněna byla faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 17. 4. 2018, odběratel [REDACTED]).
- 20.V květnu 2018 činil základ daně 67 396 Kč a DPH bylo při základní sazbě daně (21%) ve výši 14 155 Kč (viz platební výměr ze dne 28. 7. 2020 [REDACTED]). Zohledněny byly faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 25. 5. 2018, odběratel [REDACTED]) a faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 25. 5. 2018, odběratel [REDACTED]).
- 21.V červnu 2018 činil základ daně 32 230 Kč a DPH bylo při základní sazbě daně (21%) ve výši 6 770 Kč (viz platební výměr ze dne 28. 7. 2020 [REDACTED]). Zohledněna byla faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 30. 6. 2018, odběratel [REDACTED]).
- 22.V červenci 2018 činil základ daně 96 613 Kč a DPH bylo při základní sazbě daně (21%) ve výši 20 289 Kč (viz platební výměr ze dne 28. 7. 2020 [REDACTED]). Zohledněny byly faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 18. 7. 2018, odběratel [REDACTED]) a faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 18. 7. 2018, odběratel [REDACTED]).
- 23.V srpnu 2018 činil základ daně 272 070 Kč a DPH bylo při základní sazbě daně (21%) ve výši 57 153 Kč (viz platební výměr ze dne 28. 7. 2020 [REDACTED]). Zohledněny byly faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 19. 8. 2018, odběratel [REDACTED]), karavan

- Bailey Ranger 510/4) a faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 20. 8. 2018, odběratel [REDACTED]).
24. V září 2018 činil základ daně 160 322 Kč a DPH bylo při základní sazbě daně (21%) ve výši 33 678 Kč (viz platební výměr ze dne 28. 7. 2020 [REDACTED]). Zohledněna byla faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 24. 9. 2018, odběratel [REDACTED]).
25. V říjnu 2018 činil základ daně 285 934 Kč a DPH bylo při základní sazbě daně (21%) ve výši 60 066 Kč (viz platební výměr ze dne 28. 7. 2020 [REDACTED]). Zohledněny byly faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 8. 10. 2018, odběratel [REDACTED], Fleetwood Vanlander 52014) a kupní smlouva ze dne 2. 10. 2018, kupující [REDACTED].
26. V období listopadu 2018 nezjistil správce daně žádné daňové doklady a ani obžalovaný jako daňový subjekt žádné daňové doklady nepředložil (viz platební výměr ze dne 28. 7. 2020 [REDACTED]).
27. V prosinci 2018 činil základ daně 181 808 Kč a DPH bylo při základní sazbě daně (21%) ve výši 38 192 Kč (viz platební výměr ze dne 28. 7. 2020 [REDACTED]). Zohledněna byla faktura č. [REDACTED] (datum vystavení 2. 12. 2018, odběratel [REDACTED], Bailey Senator Arizona 5. series rok 2007).
28. Ve věci byl vypracován znalecký posudek [REDACTED], znalcem z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, podle kterého činila celková daňová povinnost obžalovaného k DPH za rok 2017 295 778 Kč a za rok 2018 573 482 Kč s tím, že výši daně vyčíslil pro jednotlivé měsíce tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku. Dále znalec vypočetl výši daně z příjmu fyzických osob za rok 2017, která činila 154 740 Kč, a za rok 2018, kdy činila 162 765 Kč. Úhrn daňových povinností obžalovaného za rok 2017 a 2018 odpovídal částce ve výši 1 186 766 Kč. Podkladem pro vypracování znaleckého posudku bylo účetnictví obžalovaného, které se podařilo policejnímu orgánu zrekonstruovat v průběhu přípravného řízení. Závěry svého znaleckého posudku stvrdil znalec ve své výpovědi v hlavním líčení, kdy srozumitelně a přesvědčivě popsal postup, kterým dospěl v závěrech svého znaleckého posudku. Na základě dokumentů, které mu pro potřeby vypracování znaleckého posudku předal policejní orgán, vytvořil tzv. „datovou základnu“, tedy seznam všech údajů, které se nějakým způsobem dotýkaly výpočtu daně. Zároveň označil, které částky se týkaly daně z příjmů a které daně z přidané hodnoty. Při výpočtu daně z přidané hodnoty oproti finančnímu úřadu jinak zohlednil pořadí úhrady – první započtl placenou daň z přidané hodnoty, což ovlivnilo i výši daně z příjmů. V důsledku odlišného účtování vznikla drobná disproporce mezi výslednou daňovou povinností obžalovaného, jak ji vypočetl, oproti tomu, jak ji vypočetl finanční úřad. Dále při výpočtu daně z příjmu zvolil možnost, která je daná zákonem o dani z příjmu, a zohlednil tzv. paušalizované výdaje ve výši 60 %. Pro rok 2018 se rozhodl paušální částku nákladů nezastropovat částkou 1 000 000 Kč, a to z logických důvodů, protože firma obchodovala s vozy a ty náklady tam byly nelogicky nízké. Vycházel z potřeb vedeného trestního řízení. Proto je výsledná daň z příjmu, ke které ve svém znaleckém zkoumání dospěl, výrazně nižší, než jak ji dopočtl správce daně. Ve své výpovědi dále v obecné rovině popsal postup a pomůcky finančního úřadu, na základě kterých dovyměřil daň obžalovanému.
29. Provedené důkazy soud hodnotil jednotlivě i ve vzájemném souhrnu a má jednoznačně za prokázaný skutek, který byl obžalovanému kladen za vinu. Obžalovaný byl v rozhodné době podnikající fyzickou osobou a současně byl registrován jako plátcе daně. Jako takový měl povinnost plnit daňovou povinnost. Jak vyplývá z listinného dokazování ve vztahu k přiznání dani z příjmu fyzických osob za rok 2017 a rok 2018 tuto povinnost vůbec nesplnil, stejně jako v tomto období neplnil povinnost podávat

měsíčně daňové příznání k dani z přidané hodnoty, což obžalovaný ostatně ve své výpovědi také připustil. Toto jeho jednání mělo za následek zkrácení daňové povinnosti. Obžalovaný se v této souvislosti hájil tím, že daňová příznání nebyl schopen podat vzhledem k tíživému psychickému stavu a náročnému období v osobním životě. Nelze vyloučit, že obžalovaný se mohl nacházet ve zhoršeném psychickém stavu, nicméně závažnost takového stavu nijak nedoložil, byť k tomu byl vyzván, například lékařskými zprávami z daného období, rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti apod. Vedle toho nelze pominout, že i přes tvrzený nepříznivý psychický stav byl obžalovaný schopen pokračovat v předmětu podnikání, tedy ve výkonu pracovní činnosti, a dosahovat příjmu, který byl minimálně dostatečný pro jeho obživu, jak vyplývá z provedených listinných důkazů. Tyto důkazy hodnotil soud jako věrohodné a získané v souladu se zákonem. Současně poskytly ucelený podklad pro rozhodnutí ve věci. Také znalecký posudek byl dostatečně srozumitelný, řádně a přesvědčivě odůvodněný a znalce v hlavním líčení náležitě obhájený, proto bylo možné z tohoto znaleckého posudku vycházet.

30. Pokud obhajoba navrhl doplnit dokazování o zjištění výše nákladů, které obžalovaný v posuzovaném období nesl a které by mohly ovlivnit výši daně z příjmů, k tomu je třeba uvést následující. Obžalovaný byl již správcem daně vyzván k předložení svého účetnictví a nákladů, které nesl, v rámci provedených finančních šetření. Obžalovaný na tyto výzvy odpovídajícím způsobem nereflektoval. Finanční úřad svým postupem při doměření daně fakticky žádné náklady nezjistil. S ohledem na logiku věci znalec při vypracování znaleckého posudku a při stanovení výše daně postupoval zcela ve prospěch obžalovaného tak, že i přes uvedené skutečnosti (postoj obžalovaného, absence zjištěných nákladů finančním úřadem), paušalizoval náklady obžalovaného na 60 % příjmů, bez ohledu na max. možnou výši nákladů (1 000 000 Kč), kterou ve svém posudku úmyslně pominul. Obžalovaný by tak musel předložit doklady prokazující takové jeho náklady, aby byly způsobilé ovlivnit závěry znaleckého posudku, pokud jde o výši daně z příjmů, které by převyšovaly již zohledněné výdaje paušální, což se s ohledem na dosavadní vývoj věci jeví zcela nepravděpodobné. Obžalovaný měl až ke dni rozhodování soudu dostatek času pro předložení dokladů, které by byly způsobilé ovlivnit posouzení věci v jeho prospěch, že je třeba spíše přiklonit se k závěru, že obžalovaný nemá takové doklady k dispozici, proto soud návrhu na doplnění dokazování nevyhověl. Pokud jde o obhajobu obžalovaného spočívající v tom, že by předložením dokladů prokazující další náklady obžalované, bylo možné dospět k mírnější právní kvalifikaci jednání, tuto je třeba označit za zcela spekulativní. Takové tvrzení o skutkovém stavu nemá v žádném případě oporu v provedených důkazech. Naopak. V přípravném řízení byly shromážděny takové důkazy, které jednoznačně prokazují, že se obžalovaný dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. Ve prospěch obžalovaného byla, oproti daňové povinnosti, jak ji stanovil finanční úřad, zohledněna paušální výše nákladů, jak tento postup umožňoval zákon, neboť se přesná výše nákladů nepodařila zjistit a lze předpokládat, oproti závěru finančního úřadu, že obžalovaný se svou podnikatelskou činností určité započitatelné náklady nesl.
31. Pokud jde o další důkazní návrh v podobě doplňku ke zpracovanému znaleckému posudku, tomuto důkaznímu návrhu soud rovněž nevyhověl, neboť nejsou k dispozici podklady, které by bylo třeba pro vypracování doplňku zajistit, jak již bylo uvedeno v předchozím odstavci.
32. Lze tedy shrnout, že obžalovaný v rozhodném období jako daňový subjekt vykonával ekonomickou činnost, což je zřejmé mimo jiné z daňových dokladů, které tvoří součást spisového materiálu a zpráv od jednotlivých zákazníků obžalovaného. O povinnosti

podat daňová přiznání byl obžalovaný vyrozuměn ve výzvách finančního úřadu k podání řádného daňového přiznání. Správce daně vlastní vyhledávací činností stanovil odběratele a dodavatele daňového subjektu. Rozsah daňové povinnosti obžalovaného byl vyčíslen na základě znaleckého posudku z oboru ekonomiky, odvětví účetní evidence, vyhotoveného [REDAKCE]. Podle vyjádření finančního úřadu byly částky vyčíslené v trestních oznámeních uhrazeny dne 9. 5. 2022 z výnosu prodeje zastavené nemovitosti.

33. Zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se dopustí, kdo ve značném rozsahu zkrátí daň, clo, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na úrazové pojištění, pojistné na zdravotní pojištění, poplatek nebo jinou podobnou povinnou platbu anebo vyláká výhodu na některé z těchto povinných plateb. Co se týče posouzení rozsahu, v jakém se obžalovaný protiprávního jednání dopustil, lze podpůrně použít výkladové pravidlo upravené v § 138 odst. 1 trestního zákoníku, podle kterého je hranicí pro značnou škodu, tedy v tomto případě značný rozsah, nejméně částka 1 000 000 Kč.
34. „Zkrácením“ je jakékoli jednání pachatele, v důsledku něhož je v rozporu se zákonem vyměřena nižší daň, než jaká měla být vyměřena a zaplacená, nebo k vyměření této povinné platby vůbec nedojde. Při zkrácení daně jde zpravidla o zvláštní případ podvodu, jímž se v rozporu se zákonem ovlivňuje daňová povinnost určitého subjektu tak, že ten v rozporu se skutečností předstírá nižší rozsah této povinnosti nebo předstírá, že takovou povinnost vůbec nemá. Zkrácení příslušné povinné platby lze dosáhnout jednáním aktivním (konáním), např. podáním úmyslně zkresleného daňového přiznání, v němž se předstírají vyšší výdaje (náklady) vynaložené na dosažení příjmu a zatajuje se ve skutečnosti dosažený zisk, v důsledku čehož tak dojde také k zaplacení daně v nižší částce, než jaká odpovídá zákonu. Daň však může být zkrácena i opomenutím takového konání, ke kterému byl daňový subjekt povinen, např. úmyslným nepodáním daňového přiznání ze skutečně dosaženého příjmu. Ke zkrácení daně z příjmu tedy může dojít již tím, že povinná osoba nepodá daňové přiznání a následně daň nezplatí, ačkoli povinná osoba měla zdanitelný příjem, který podléhal této dani, např. příjem z podnikání nebo z jiné samostatné výdělečné činnosti, přičemž uvedená osoba byla ohledně tohoto příjmu povinna podat daňové přiznání a zároveň z něj zaplatit daň.
35. Trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby lze tedy spáchat i úmyslným nepodáním přiznání k dani z příjmů, resp. k dani z přidané hodnoty. Ke zkrácení daně pak dojde v důsledku nepodání daňového přiznání a zatajení zdanitelného plnění, nikoli v příčinné souvislosti s případnou nečinností správce daně.
36. Pro naplnění kterékoliv skutkové podstaty trestného činu je nezbytná zákonem vyžadovaná forma zavinění. Zavinění představuje jediný obligatorní znak subjektivní stránky trestného činu a má formu úmyslu nebo nedbalosti. Trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku je trestným činem úmyslným. Trestný čin je spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem, nebo věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Na srozumění obžalovaného, které vyjadřuje aktivní volní vztah ke způsobení následku relevantního pro trestní právo, je možno usuzovat z toho, že pachatel nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla zabránit následku, který si pachatel představoval jako možný.
37. Obžalovaný jako podnikající fyzická osoba věděl o svých daňových povinnostech, znal mechanismus jejich vyměření, věděl o povinnosti učinit včas přiznání ke každé z daní a

bylo mu známo, jaké doklady slouží k tomuto účelu. Jestliže tato příznání nepodal, byl přinejmenším srozuměn s tím, že svým jednáním může způsobit zkrácení daně. Jednal minimálně ve formě úmyslu nepřímého. Pokud jde o souhrnnou výši neodvedené daně, která odůvodnila právní kvalifikaci protiprávního jednání obžalovaného jako zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, ve vztahu k ní postačuje zavinění ve formě tzv. nedbalosti.

38. Obžalovaný se dále domáhal využití ustanovení o tzv. účinné lítosti ve smyslu § 33 odst. 1 trestního zákoníku, která by v případě naplnění všech zákonných podmínek vedla k zániku trestní odpovědnosti obžalovaného s poukazem na to, že daň, kterou dovyměřil finanční úřad, dodatečně zaplatil, je třeba uvést následující. Podmínkou, kterou je nezbytné naplnit pro to, aby bylo možné tohoto ustanovení využít, je podmínka dobrovolné nápravy škodlivého následky. V tomto případě ale obžalovaný daň dodatečně nezaplatil dobrovolně, ale byla vymožena exekučně z výnosu z prodeje nemovité věci v rámci vypořádání společného jmění manželů, jak ostatně obžalovaný připustil. Úhradu daně v rámci exekučního řízení nelze považovat za dobrovolnou, proto nebylo možné citované ustanovení v případě obžalovaného využít.
39. Další uplatněnou námitkou obžalovaného byla tzv. zásada subsidiarity trestní represe s poukazem na to, že vzhledem k doplacení daně a tím ukončení věci vedené finančním úřadem není třeba, vedle postihu podle daňového řádu, uplatňovat ještě postih podle trestního zákoníku. Podle § 13 odst. 1 trestního zákoníku je trestným činem takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně. Z dikce tohoto ustanovení platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem. V případě jeho existence je třeba vůči jeho pachateli vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Uvedený závěr je v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. To však není otázka projednávané věci. Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že obžalovaný zkrátil daň ve větším rozsahu, tedy naplnil všechny znaky tzv. kvalifikované (přísnější) skutkové podstaty, tedy dopustil se jednání ještě závažnějšího, než je obvyklé. A navíc se protiprávního jednání dopouštěl po dobu 2 let, tedy po dobu delší. Proto lze mít zato, že v dané věci i z pohledu konkrétní míry společenské škodlivosti nepřichází v úvahu použití § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Posuzovaný skutek v dané věci nepochybně dosahuje hranice společenské škodlivosti požadované pro posouzení skutku jako trestného činu.
40. Při úvaze o druhu a výměře trestu vzal soud v úvahu, že obžalovaný již byl v minulosti – soudně trestán, neboť v opisu rejstříku trestů měl dva záznamy, nicméně projednávané trestné činnosti se dopustil jako osoba soudně netrestaná, neboť datem spáchání předcházela oběma zaznamenaným pravomocným odsouzením. Konkrétně byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Příbrami ze dne 30. 9. 2021 sp. zn. 15 T 149/2021 za přečin zpronevěra podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k peněžitému trestu v celkové výměře 68 000 Kč. Obžalovaný z uloženého peněžitého trestu uhradil dne 4. 10. 2023 jednu splátku ve výši 3 000 Kč. Dále byl obžalovaný odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29. 6. 2023 sp. zn. 1

T 34/2023 opět pro přečin zpronevěra podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s tím, že výkon trestu byl odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Současně byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Příbrami ze dne 30. 9. 2021 sp. zn. 15 T 149/2021. V opisu z rejstříku přestupků nemá obžalovaný záznam. Žádné další rozhodné skutečnosti nevyplývají ani z aktuálního výpisu z Centrální evidence stíhaných osob.

41. Na straně polehčujících okolností soud také shledal skutečnost, že od spáchání trestného činu uplynula delší časová doba, nicméně tuto skutečnost nelze přeceňovat, neboť obžalovaný k délce trestního řízení svým přístupem významně přispěl. Obžalovanému přitěžuje doba, po kterou se protiprávního jednání dopouštěl. Také soud postrádal kritický přístup obžalovaného k projednávané trestné činnosti. Obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody v rozmezí od 2 roků do osmi let. S ohledem na uvedené skutečnosti a vzhledem k tomu, že je obžalovanému ukládán tzv. trest souhrnný za další dva přečiny zpronevěra podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, dospěl soud k závěru, že přiměřeným trestem odnětí svobody je trest v trvání 36 měsíců. Především vzhledem k době, která od spáchání projednávaného zločinu uplynula, a vymožení zkrácené daně je na místě výkon trestu podmíněně odložit na zkušební dobu v trvání 48 měsíců. Peněžitý trest soud nemohl ukládat, neboť nejsou známy současné poměry obžalovaného a nelze tak učinit odpovídající závěr o jeho dobytosti. Uložený peněžitý trest ve výměře 3 000 Kč reagoval na skutečnost, že obžalovaný již tuto splátku zaplatil v trestním řízení vedené Okresním soudem v Příbrami pod sp. zn. 15 T 149/2021 a obžalovanému se dosud nepodařilo splátku vrátit v důsledku toho, že výrok o trestu z trestního příkazu vydaného zdejší soudem byl zrušen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1, jak již bylo uvedeno. Současně s uloženým souhrnným trestem bylo třeba zrušit oba výroky o trestu z trestních příkazů, které byly uvedeny shora, čímž došlo k tomu, že uložený trest oba předchozí tresty nahradil.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání, prostřednictvím Okresního soudu v Příbrami, ke Krajskému soudu v Praze, a to do 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Lhůta k podání odvolání u rozsudku, který se doručuje jak obžalovanému, tak jeho obhájci, běží od doručení, které bylo provedeno nejpozději. Osobám, které mohou podat odvolání ve prospěch obžalovaného s výjimkou státního zástupce, končí lhůta tímž dnem, jako obžalovanému.

Odvolání musí být ve lhůtě k podání odvolání nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je

rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání musí splňovat rovněž obecné náležitosti podání podle § 59 odstavec 3 trestního řádu.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Poškozený může žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí, je-li tímto rozsudkem ukládána sankce, která je majetkovou trestní sankcí podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí.

Příbram 29. září 2025

Mgr. Michaela Kalná
předsedkyně senátu